

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-12/08/JKa

Warszawa, dn. 13 listopada 2008 r.

DECYZJA Nr RWA-51/2008

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939)

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko **Panu Wojciechowi Byśkiniewiczowi** prowadzącemu zarejestrowaną w Warszawie działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ” **uznaje się**, że działanie polegające na stosowaniu postanowień zawartych we wzorcu umownym o nazwie „UMOWA nr ... odbiór komunalnych odpadów płynnych” o treści:

1. „*W przypadku zastrzeżeń co do jakości wykonania usługi reklamacje należy zgłaszać w terminie 7 dni od dnia wykonania usługi. Po upływie tego okresu reklamacje nie będą uwzględniane a strony umowy uznają usługę za wykonaną właściwie*” (§6 ust. 2 wzorca umowy),
2. „*Zleceniobiorca zastrzega, że nie ponosi odpowiedzialności za brak możliwości wywiązania się z postanowień umowy ze względu na przeszkody od niego niezależne np. (...) strajk a także wystąpienia istotnej zmiany okoliczności, której w chwili zawarcia umowy strony nie mogły przewidzieć*” (§8 wzorca umowy),

stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 22 kwietnia 2008 r.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

nakłada się na **Pana Wojciecha Byśkiniewicza** prowadzącego zarejestrowaną w Warszawie działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ”, karę pieniężną w wysokości **5 000,- zł** (słownie: pięć tysięcy złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie przeprowadził postępowanie wyjaśniające (sygn. RWA-400-1/08/MG), mające na celu wstępne ustalenie, czy w związku ze świadczeniem usług w zakresie wywozu nieczystości ciekłych pojazdami asenizacyjnymi na terenie Gminy Piaseczno nastąpiło naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego, w tym, czy sprawa ma charakter antymonopolowy.

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu wystąpił m. in. do Pana Wojciecha Byśkiniewicza prowadzącego zarejestrowaną w Warszawie działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ” (dalej: Przedsiębiorca) o przekazanie stosowanego z właścicielami nieruchomości wzoru umowy usług wykonywanych w zakresie wywozu nieczystości ciekłych. W odpowiedzi na wezwanie Przedsiębiorca przekazał wzór „*UMOWY nr ... odbiór komunalnych odpadów płynnych*”. Wskazane dokumenty i informacje stanowiły podstawę wszczęcia przez Prezesa Urzędu niniejszego postępowania.

Z przekazanych przez Przedsiębiorcę dokumentów i informacji wynikało, iż Przedsiębiorca w stosunkach z właścicielami nieruchomości (konsumentami) posługuje się wzorcem umownym zawierającym w swojej treści niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego, uznane prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone i wpisane do prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: rejestr niedozwolonych klauzul umownych).

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2008 r. wszczął przeciwko Panu Wojciechowi Byśkiniewiczowi prowadzącemu zarejestrowaną w Warszawie działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ” postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pod zarzutem podejrzenia stosowania postanowienia wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.), co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2008 r. Prezes Urzędu zaliczył w poczet materiałów dowodowych następujące **dokumenty** uzyskane w trakcie prowadzonego z urzędu postępowania wyjaśniającego o sygn. RWA-400-1/08/MG:

- pismo Pana Wojciecha Byśkiniewicza prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ” z dnia 26 stycznia 2008 r., stanowiące odpowiedź na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 11 stycznia 2008 r. wraz z załącznikami:

- zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej;
- wzorcem umowy o nazwie „*UMOWA nr ... odbiór komunalnych odpadów płynnych*”.

Zawiadamiając Przedsiębiorcę o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Prezes Urzędu wezwał go również do ustosunkowania się do zarzutu zawartego w postanowieniu o jego wszczęciu oraz do przekazania wskazanych w piśmie informacji o zakresie czasowym posługiwania się w obrocie zakwestionowanym wzorcem umowy oraz o liczbie umów zawartych pomiędzy przedsiębiorcą a klientami (konsumentami).

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, pełnomocnik Przedsiębiorcy ustosunkował się do stawianego w postępowaniu zarzutu wnosząc jednocześnie o:

- wydanie w trybie art. 28 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: u.o.k.k.) decyzji zobowiązującej Przedsiębiorcę w terminie 1 miesiąca od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna do zmiany wszystkich obowiązujących umów na odbiór odpadów komunalnych płynnych poprzez usunięcie zakwestionowanych postanowień umownych i zastąpienie ich postanowieniami nie naruszającymi zbiorowych interesów konsumentów;
- zaniechanie, na podstawie art. 28 ust. 4 u.o.k.k., wymierzenia Przedsiębiorcy kary, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k.

Uzasadniając złożone w swym piśmie wnioski pełnomocnik Przedsiębiorcy wskazał, że kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienia umowne zostały wycofane z obrotu z dniem 14 kwietnia 2008 r., a ponadto umowy według wzorca zakwestionowanego w niniejszym postępowaniu zawarto jedynie z kilkunastoma konsumentami, z czego większość z tych konsumentów, pomimo formalnego istnienia zawartej umowy, faktycznie nie korzysta z usług Przedsiębiorcy. Zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika Przedsiębiorcy obecnie tylko jeden z konsumentów faktycznie korzysta z jego usług świadczonych na podstawie umowy, których postanowienia kwestionuje Prezes Urzędu.

Jednocześnie pełnomocnik Przedsiębiorcy oświadczył, że kwestionowane w postępowaniu postanowienia umowne obowiązują w obrocie konsumenckim od września 2003 r.

Ostatecznie, zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika Przedsiębiorcy, wszystkie umowy zawierające kwestionowane postanowienie zostały aneksowane do dnia 22 kwietnia 2008 r.

Pismem z dnia 2 października 2008 r. Prezes Urzędu zawiadomił pełnomocników Przedsiębiorcy o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie stronie został wyznaczony termin na zapoznanie się z aktami sprawy. W dniu 7 października 2008 r. pełnomocnik Przedsiębiorcy skorzystał z tego uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Pan Wojciech Byśkiniewicz prowadzi zarejestrowaną w Warszawie działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ” w zakresie odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości m.in. na terenie Gminy Piaseczno. Zakres świadczonych usług uzupełniany jest dodatkowo świadczeniem usług w zakresie wywozu nieczystości ciekłych pojazdami asenizacyjnymi.

Przy zawieraniu z konsumentami umów o wywóz nieczystości ciekłych pojazdami asenizacyjnymi Przedsiębiorca posługuje się wzorcem umowy w rozumieniu art. 384 Kodeksu cywilnego dla klientów indywidualnych zatytułowanym: *UMOWA nr ... odbiór komunalnych odpadów płynnych* (włączony do akt postępowania postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2008 r.), które – jak wynika z pisma pełnomocnika Przedsiębiorcy z dnia 24 kwietnia 2008 r. – obowiązują w obrocie od września 2003 r.

Po przeprowadzeniu analizy tego wzorca Prezes Urzędu ustalił, iż w jego treści znajdują się postanowienia o brzmieniu:

„W przypadku zastrzeżeń co do jakości wykonania usługi reklamacje należy zgłaszać w terminie 7 dni od dnia wykonania usługi. Po upływie tego okresu reklamacje nie będą uwzględniane a strony umowy uznają usługę za wykonaną właściwie” (§6 ust. 2 wzorca umowy);

„Zleceniobiorca zastrzega, że nie ponosi odpowiedzialności za brak możliwości wywiązania się z postanowień umowy ze względu na przeszkody od niego niezależne np. (...) strajk a także wystąpienia istotnej zmiany okoliczności, której w chwili zawarcia umowy strony nie mogły przewidzieć” (§8 wzorca umowy).

W załączeniu do pisma z 24 kwietnia 2008 r. pełnomocnik Przedsiębiorcy przekazał nowo opracowany wzór umowy na odbiór komunalnych odpadów płynnych dla osób prywatnych (konsumentów). Przeprowadzona przez Delegaturę UOKiK w Warszawie analiza nadesłanego wzorca umowy wykazała, iż kwestionowane przez Prezesa Urzędu warunki zostały zmienione. W świetle nowo opracowanego przez Przedsiębiorcę wzorca umownego w przypadku zastrzeżeń co do jakości wykonania usługi reklamacje można zgłaszać w terminie miesiąca (zgodnie z §6 ust. 2 nowego wzorca). Nowy wzorzec nie przewiduje również postanowień wyłączających odpowiedzialność Przedsiębiorcy z powodu zaistnienia przesłanek sprecyzowanych w §8 zakwestionowanego wzorca.

Umowy na odbiór komunalnych odpadów płynnych dla osób prywatnych (konsumentów) zawierające postanowienia umowne stanowiące podstawę do wszczęcia niniejszego postępowania już nieobowiązują. Pełnomocnik Przedsiębiorcy poinformował Prezesa UOKiK, że do dnia 22 kwietnia 2008 r. wszystkie dotychczas zawarte umowy zawierające kwestionowane postanowienia zostały aneksowane.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, *„zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów”*, przez które stosownie do definicji zawartej w art. 24 ust. 2 rozumie się *„godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie przedsiębiorcy”*.

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców. Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, ale także zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. (por. Janusz Szwaja (red.) *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, Komentarz*, Warszawa 2000, s. 117-118). Przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe

interesy konsumentów w większości mają charakter procesowy. Materialnoprawne przesłanki, istotne z punktu widzenia wydania decyzji, znajdują się w innych niż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów aktach prawa powszechnie obowiązującego. Prezes Urzędu oceniając zachowanie przedsiębiorcy pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, musi zatem co do zasady stosować inne akty prawa powszechnie obowiązującego i na ich podstawie stwierdzić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne.

Jak wyżej wspomniano, art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jako godzące w nie bezprawne zachowanie przedsiębiorcy. Jednocześnie artykuł ten zawiera przykładowe wyliczenie zachowań przedsiębiorców uważanych za naruszające zbiorowe interesów konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił stosowanie postanowień wzorów umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

Aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek, mianowicie zaistnieć musi - po pierwsze - bezprawne działanie przedsiębiorcy, które - po drugie - narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Pan Wojciech Byśkiniewicz prowadzący zarejestrowaną w Warszawie działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ” jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z art. 4 pkt 1 ww. ustawy pod pojęciem przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 - na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Pan Wojciech Byśkiniewicz prowadzi użyteczną publicznie działalność gospodarczą polegającą m.in. na świadczeniu usług w zakresie wywozu odpadów komunalnych oraz odbioru komunalnych odpadów płynnych. Jest zarejestrowany w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta miasta stołecznego Warszawy pod numerem 3421. Wobec powyższego jest on przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a tym samym także w świetle art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Może być zatem stroną postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Jak wskazano powyżej, bezprawność działań przedsiębiorcy co do zasady wynika z naruszenia innych przepisów powszechnie obowiązujących. Jednak ustawa o ochronie

konkurencji i konsumentów w jednym przypadku identyfikuje działanie przedsiębiorcy jako bezprawne, a mianowicie działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Jak wskazał SOKiK w wyroku z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu o art. 24 ust. 2 można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. A zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Należy bowiem podnieść, iż stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Prawomocny wyrok tego Sądu, wydany po przeprowadzeniu kontroli abstrakcyjnej wzorca umowy, wskazujący treść postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone i zakazujący ich wykorzystywania ma od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru klauzul abuzywnych skutek wobec osób trzecich (art. 479⁴³ k.p.c.). Przepis tego artykułu rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. *„Artykuł ten dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich i przeciwko wszystkim. Przepis bowiem wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek erga omnes”* (por. H. Ciepla, [w:] K. Piasecki [red.], *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s. 249). Przepis art. 479⁴³ k.p.c. stanowiąc, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii tych podmiotów. Wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, stosującego własne warunki umów. Należy zatem przyjąć, że wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów od chwili wpisania klauzuli do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK wywiera skutek względem wszystkich uczestników obrotu, co oznacza, że żaden z podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem. W uchwale z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt. III SZP 3/06 Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, iż *„stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”*. Tym samym SN przesądził, iż stosowanie klauzuli tożsamej z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, przez innego przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru, stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Należy przy tym podkreślić, iż dla uznania, iż klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame w treści nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażen, zmiana szyku zdania, czy zastosowanie synonimów nie eliminuje bowiem abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia. By zaistniała możliwość uznania dwóch postanowień za tożsame wystarczy, by hipoteza zapisu

kwestionowanego w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów mieściła się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. „*Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame*” (wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII Ama 46/04).

Odnosząc powyższe uwagi do przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że Przedsiębiorca w wykorzystywanym w obrocie z konsumentami wzorcu umownym zatytułowanym „*UMOWA nr ... odbiór komunalnych odpadów płynnych*” w § 6 ust. 2 stosował postanowienie o treści: „*W przypadku zastrzeżeń co do jakości wykonania usługi reklamacje należy zgłaszać w terminie 7 dni od dnia wykonania usługi. Po upływie tego okresu reklamacje nie będą uwzględniane a strony umowy uznają usługę za wykonaną właściwie*”.

Zdaniem Prezesa Urzędu, treść ww. zapisu jest tożsama z postanowieniem o treści: „*Nie zgłoszenie zastrzeżeń co do prawidłowości wystawienia faktury w terminie 14 dni od daty jej doręczenia jest jednoznaczne z jej akceptacją*”, uznanym za niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 22 maja 2007 r. (sygn. akt XVII AmC 40/06) i wpisanym do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod nr 1215.

W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku, SOKiK w pełni podzielił argumentację Prezesa UOKiK, iż postanowienie to narusza przepis art. 385² pkt 2 oraz art. 385¹ §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.). Sąd stwierdził, iż takie postanowienie zawiera zbyt krótki termin zgłaszania przez konsumentów reklamacji, co może powodować rezygnacje przez konsumentów ze złożenia reklamacji w ogóle. Sąd stwierdził ponadto, iż do umowy mają zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego, a co za tym idzie do reklamacji z tytułu nienależytego wykonania świadczenia, znajdują zastosowanie przepisy dotyczące rękojmi za wady. Z przepisów tych wynika, iż termin reklamacji wynosi jeden miesiąc od dnia wykrycia wady, a zgodnie z art. 558 §1 Kodeksu cywilnego wyłączenie lub ograniczenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi względem konsumenta jest dopuszczalne tylko w przypadkach określonych w przepisach szczególnych. Wskazać należy, że co do umowy o świadczenie usług wywozu nieczystości ciekłych, zawieranej z właścicielami nieruchomości, brak jest przepisów szczególnych pozwalających na ograniczenie lub wyłączenie odpowiedzialności Przedsiębiorcy.

Interpretacja każdego postanowienia umownego jest dokonywana w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego, w tym m.in. art. 65 k.c., zgodnie z którym oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W tym kontekście należy jednoznacznie stwierdzić, że celem kwestionowanego w przedmiotowym postępowaniu postanowienia jest ograniczenie konsumentowi możliwości złożenia reklamacji, a tym samym – w konsekwencji – ograniczenie względem konsumenta swojej odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Postanowienie, umieszczone we wzorcu, którym posługuje się Przedsiębiorca jest tożsame postanowieniem umieszczonym pod numerem 1215 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Celem tych postanowień jest ograniczenie konsumentowi możliwości złożenia reklamacji, a tym samym ograniczenie względem konsumenta odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Są one zatem tożsame.

W §8 wzorca umowy zatytułowanego „UMOWA nr ... odbiór komunalnych odpadów płynnych” znajduje się postanowienie o treści: „Zleceniobiorca zastrzega, że nie ponosi odpowiedzialności za brak możliwości wywiązania się z postanowień umowy ze względu na przeszkody od niego niezależne np. (...) strajk a także wystąpienia istotnej zmiany okoliczności, które w chwili zawarcia umowy strony nie mogły przewidzieć”.

Zdaniem Prezesa Urzędu, treść ww. postanowienia jest zbieżna z postanowieniami o treści:

a) „Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za szkody spowodowane niewykonaniem umowy lub nienależytym jej wykonaniem w przypadku działania siły wyższej (zdarzenia nagłego, nieprzewidywalnego i niezależnego od woli stron uniemożliwiającego wykonanie umowy w całości lub części w szczególności: klęski żywiołowej jak pożar, powódź, huragan, sadź, akty władzy państwowej jak stan wojenny, stan wyjątkowy, działania wojenne, akty sabotażu, strajki itp.), wystąpienia awarii systemowej (warunki w sieci przesyłowej i rozdzielczej lub taki ich stan, który wpływa lub z dużym prawdopodobieństwem może wpłynąć na zdolność ZEORK S.A. do świadczenia usługi przemysłowej i sprzedaży energii elektrycznej, który zagraża, lub z dużym prawdopodobieństwem może zagrażać bezpieczeństwu osób i urządzeń) i awarii w sieci skutkującej nieprzewidzianymi przerwami w dostarczaniu energii elektrycznej lub w przypadku wystąpienia konieczności wykonania nieprzewidzianych prac dla zapobieżenia lub usunięcia skutków awarii w sieci”, uznanym za niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem SOKiK z dnia 18 października 2004 r. (sygn. akt XVII AmC 101/03) i wpisanym do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod nr 354.

b) „Dostawca nie ponosi odpowiedzialności za skutki wynikłe ze wstrzymania lub ograniczenia dostawy energii cieplnej z przyczyn od niego niezależnych”, uznanym za niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem SOKiK z dnia 22 maja 2007 r. (sygn. akt XVII AmC 40/06) i wpisanym do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod nr 1213.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2007 r., SOKiK w pełni podzielił argumentację Prezesa UOKiK, iż postanowienie to narusza przepis art. 385³ pkt 2 oraz art. 385¹ §1 k.c. Sąd stwierdził, iż każde roszczenie konsumenta o naprawienie szkody powinno podlegać indywidualnej ocenie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, w tym przesłanek wyłączających odpowiedzialność przedsiębiorcy. Zdaniem SOKiK, w powyższym postanowieniu przedsiębiorca z góry wyłączył swoją odpowiedzialność za szkody w razie zaistnienia określonych okoliczności. Jednocześnie przesłanki wyłączenia zostały sformułowane nieprecyzyjnie, a także zostały ujęte szerzej niż to może wynikać z powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Dokonując interpretacji zakwestionowanego w niniejszym postępowaniu postanowienia należy stwierdzić, że zmierza ono do wyłączenia odpowiedzialności Przedsiębiorcy w razie zaistnienia okoliczności, których nie mógł on przewidzieć. Tak szerokie i zarazem nieprecyzyjne określenie przez Przedsiębiorcę przesłanek zwalniających go od odpowiedzialności za niewykonanie, bądź nienależyte wykonanie zobowiązania dowodzi tożsamości tego postanowienia z postanowieniami umieszczonymi pod numerem 354 i 1213 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Celem tych postanowień jest bowiem wyłączenie odpowiedzialności kontrahenta konsumenta, które zostało ujęte na tyle szeroko i nieprecyzyjnie, że może prowadzić do naruszenia zasady równości stron stosunku zobowiązaniowego. Przedsiębiorca może bowiem szeroko interpretować przesłanki zwalniające go od odpowiedzialności względem konsumenta. Należy zatem stwierdzić, iż postanowienia te są tożsame.

Uznanie, iż postanowienia umowne stosowane w obrocie konsumenckim przez Przedsiębiorcę jest tożsame z postanowieniem wpisanym do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone przesądza o bezprawności tego działania. Jak wskazano bowiem powyżej, art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje samoistną przesłankę bezprawności działań polegających na stosowaniu przez przedsiębiorcę postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Dla stwierdzenia przez Prezesa Urzędu stosowania przez przedsiębiorcę praktyki, określonej w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów konieczne jest także wykazanie, że w wyniku jej stosowania przez przedsiębiorcę naruszony został zbiorowy interes konsumentów. Zbiorowy interes konsumentów oznacza interes dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku – konsumentów. Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów konieczne jest, by działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do adresata, którego nie da się z góry oznaczyć indywidualnie. Wobec tego działanie to jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów (a nie jedynie wobec określonego konsumenta) i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie sposób zindywidualizować. Oczywistym jest bowiem, iż działanie przedsiębiorcy jest skierowane do nieoznaczonego kręgu odbiorców – dotyczy wszystkich potencjalnych konsumentów zawierających z Przedsiębiorcą umowę na odbiór komunalnych odpadów płynnych. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż kwestionowane przez Prezesa Urzędu działanie Przedsiębiorcy narusza zbiorowy interes konsumentów.

Wykazanie, iż działanie Pana Wojciecha Byśkiniewicza ma charakter bezprawny i narusza zbiorowy interes konsumentów, przesądza, iż działanie to ma charakter praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że w toku prowadzonego postępowania Przedsiębiorca oświadczył, iż zaprzestał stosowania zakwestionowanych niedozwolonych postanowień umownych. Przedsiębiorca przekazał nowy wzorzec umowy dla klientów indywidualnych na odbiór komunalnych odpadów płynnych dla osób prywatnych (konsumentów) funkcjonujący w obrocie i jednocześnie oświadczył, że wszystkie umowy podpisane z konsumentami z wykorzystaniem zakwestionowanego wzorca umownego zostały zmienione do dnia 22 kwietnia 2008 r. poprzez aneksowanie uprzednio zawartych umów.

Oceniając przedstawiony przez Przedsiębiorcę nowy wzorzec umowny, Prezes Urzędu uznał, iż zmiana treści wzorca nastąpiła w ten sposób, że postanowienia wzorca nie naruszają już zbiorowego interesu konsumentów. W świetle obecnie stosowanego wzorca umownego w przypadku zastrzeżeń co do jakości wykonania usługi reklamacje można zgłaszać w terminie miesiąca (zgodnie z §6 ust. 2 nowego wzorca). Nowy wzorzec nie przewiduje również postanowień wyłączających odpowiedzialność Przedsiębiorcy z powodu zaistnienia przesłanek sprecyzowanych w §8 zakwestionowanego wzorca.

Orzekając w niniejszej sprawie Prezes Urzędu rozpatrzył wniosek pełnomocnika Przedsiębiorcy o wydanie w trybie art. 28 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów decyzji zobowiązującej Przedsiębiorcę w terminie 1 miesiąca od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna do zmiany wszystkich obowiązujących umów na odbiór odpadów komunalnych płynnych poprzez usunięcie

zakwestionowanych postanowień umownych i zastąpienie ich postanowieniami nie naruszającymi zbiorowych interesów konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu wniosek ten jest bezzasadny wobec zaprzestania stosowania praktyk w trakcie trwania niniejszego postępowania.

Wobec aneksowania do dnia 22 kwietnia 2008 r. dotychczas obowiązujących umów i wprowadzenia przez Przedsiębiorcę nowego wzoru umowy, który nie zawiera w swej treści niedozwolonych postanowień umownych, zdaniem Prezesa Urzędu, uzasadnione jest uznanie, iż kwestionowana w przedmiotowym postępowaniu praktyka została zaprzestana. W związku z tym uzasadnione jest zakończenie prowadzonego postępowania rozstrzygnięciem wydanym na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis art. 27 ust. 2 ww. ustawy stanowi, iż w przypadku, gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdza zaniechanie jej stosowania.

Mając powyższe na względzie Prezes Urzędu uznał, iż stosowanie przez Przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowy interes konsumentów zostało **zaniechane z dniem 22 kwietnia 2008 r.**

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie I sentencji decyzji.

Stosownie do art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu, osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów wprowadziła zasadę fakultatywności kar nakładanych przez Prezesa UOKiK na przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia tego zakazu. W przypadku stwierdzenia jego naruszenia przez przedsiębiorcę Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną.

W niniejszej sprawie zostało udowodnione, iż doszło do naruszenia przez Przedsiębiorcę określonego w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w sposób określony w pkt I sentencji decyzji. Charakter i uciążliwość tego naruszenia uzasadniają nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Dopuszczenie się naruszenia przepisów ustawy może nastąpić zarówno umyślnie (tj. kiedy naruszytel miał taki zamiar), jak też i nieumyślnie (tj. kiedy przedsiębiorca nie miał na celu postąpienia niezgodnego z normami wynikającymi z przepisów tej ustawy). Kara pieniężna może zostać nałożona także w przypadku, gdy przedsiębiorca „choćby nieumyślnie” dopuścił się określonego czynu (art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Oznacza to, że kara może być nałożona, także w razie gdy po stronie przedsiębiorcy nie będzie występować wina, rozumiana jako świadomość bezprawności zachowania.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ww. ustawy Prezes Urzędu wziął pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w ww. przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę przesłanki winy w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z tego względu, nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął

pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Należy jednakże zauważyć, że zgodnie z art. 83 Konstytucji RP, każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania norm prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego, takich jak Przedsiębiorca. Podmioty profesjonalnie działające na rynku powinny mieć możliwość przewidzenia, że podejmowane przez nie działania będą uznane przez Prezesa UOKiK za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

W świetle obowiązujących przepisów prawa nieumyślność naruszenia przepisów ustawy nie wyklucza istnienia podstaw do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, choć zarazem może stanowić podstawę do złagodzenia wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane w niniejszej decyzji działania podejmowane przez Pana Wojciecha Byśkiniewicza w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej powinny być kojarzyć się temu Przedsiębiorcy z nieuchronnością naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Należy zarazem przyznać, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednoznacznych dowodów wyraźnej intencji Przedsiębiorcy naruszenia tych interesów. Zebrane wyjaśnienia i informacje mogą wskazywać na nieumyślność działania Przedsiębiorcy.

Niezależnie od powyższego, już stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Art. 106 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy przewiduje możliwość nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu, osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenie kary. Ustawa nie przesądza bezwzględnie wysokości kary nakładanej przez Prezesa UOKiK, który decyduje o tym w każdym konkretnym przypadku, kierując się założeniem, że sankcja musi spełniać zarówno funkcję represyjną, jak i prewencyjną (dyscyplinującą). Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108, Prezes UOKiK powinien wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy (art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Biorąc pod uwagę stopień naruszenia interesu publicznoprawnego w niniejszej sprawie, organ antymonopolowy postanowił nałożyć na Przedsiębiorcę karę pieniężną.

Ustalając wysokość nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, Prezes UOKiK wziął pod uwagę następujące okoliczności, przemawiające za nałożeniem kary i uwzględnione przy określaniu jej wysokości:

- stwierdzona praktyka istotnie naruszała interesy konsumentów zarówno ze względu na okoliczność istotnego ograniczania konsumentom możliwości zgłaszania reklamacji, co mogło powodować rezygnację przez konsumentów ze złożenia reklamacji w ogóle, jak również z powodu wyłączenia swojej odpowiedzialności za szkody w razie zaistnienia określonych okoliczności, które zostały sformułowane w sposób nieprecyzyjny i w dodatku szerszy, niżby mogło to wynikać z powszechnie obowiązujących przepisów prawa;

- stwierdzone naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów miało charakter długotrwały – zakwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienia Przedsiębiorca stosował w obrocie konsumenckim od września 2003 r., a tożsame z nimi klauzule umowne zostały wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych na podstawie prawomocnych wyroków z dnia: 25 maja 2005 r. (sygn. akt XVII Ama 46/04) oraz 22 maja 2007 r. (XVII AMC 40/06);
- stwierdzone naruszenie polegało na stosowaniu postanowienia umownego wpisanego do powszechnie dostępnego rejestru klauzul niedozwolonych. Było ono zatem naruszeniem tego rodzaju, że przedsiębiorca z łatwością mógł mu zapobiec. Mimo to nie dopełnił wymaganego od profesjonalnych uczestników obrotu prawnego wymogu należytej staranności i nie dochował zgodności stosowanych umów z ww. rejestrem.

Prezes UOKiK wziął pod uwagę następujące okoliczności – odnoszące się do charakteru naruszenia i stanowiące ocenę podmiotowej strony czynu przedsiębiorcy – przemawiające za ustaleniem wysokości kary na niskim poziomie:

- ograniczone skutki praktyki określonej w pkt I sentencji decyzji wynikające z faktu, iż w świetle oświadczeń pełnomocnika Przedsiębiorcy nie korzystano z uprawnień wynikających z postanowień umownych uznanych za naruszające zbiorowe interesy konsumentów;
- Przedsiębiorca nie był dotąd adresatem decyzji stwierdzającej stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów;
- ograniczony zasięg oddziaływania naruszenia, które w praktyce dotyczyło jedynie kilkunastu konsumentów (klientów) Przedsiębiorcy, co jednakże nie oznacza, że zasięg ten nie uległby zmianie, gdyby w okresie stosowania przez Przedsiębiorcę kwestionowanego wzorca, oferta na wywóz nieczystości ciekłych pojazdami asenizacyjnymi została przyjęta przez większą ilość konsumentów;
- Przedsiębiorca uznając zarzuty stawiane w niniejszym postępowaniu niezwłocznie podjął działania w celu zaniechania stosowania praktyki. Podjęte działania zakończyły się ostatecznie zaniechaniem stosowania zarzucanej praktyki w dniu 22 kwietnia 2008 r.
- w toku postępowania Przedsiębiorca czynnie współdziałał z Prezesem Urzędu, składając wszystkie niezbędne dokumenty i wyjaśnienia;
- okoliczności sprawy mogą wskazywać na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Przy ustalaniu wysokości kary Prezes Urzędu przyjął za podstawę obliczeń kwotę odpowiadającą wysokości przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w 2007 r. wynoszącego [*]zł. Stosownie do zapisu art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy, maksymalna kara może stanowić 10 % przychodu, co stanowi kwotę [*] zł.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na podmioty, które dopuściły się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianych zachowań. Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak, aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany

skutek na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku. W świetle powyższych okoliczności wysokość kary ustalono na poziomie **5 000, - zł** (słownie: pięciu tysięcy złotych zł.). Nałożona kara stanowi **ok. [*]%** jej maksymalnej wysokości. W ocenie Prezesa Urzędu, kara wymierzona w tej wysokości jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu, kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak, aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie II sentencji tej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Otrzymują:

Pani Agnieszka Dąbrowska
Pan Mateusz Janowski

Pełnomocnicy Pana Wojciecha Byśkiniewicza prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „BYŚ”

Janowski Kłossowski Dąbrowska Ignatjew s.c.
Al. Jerozolimskie 55 lok. 8
00-697 Warszawa